

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Λ Α ΤΙ ΛΑΧ ΤΙ 'Αλλάχ, θέ Μωχάμετ ρεσούλ ούλ λάχ!—
"Ένας είναι ο Θεός, και ο Μωάμεθ είναι ο μόνος προφήτης του... 'Ακούστε, πιστοί, την θλιβερή ιστορία που θα σας αφηγηθῆ ένας τυφλός τραγουδιστής:

Φτερά δὲν ἔχουν μονάχα τὰ πουλιά. Φτερά ἔχουν καὶ τὰ λουλούδια. Μιά μεγάλη ἀγάπη χάρισε φτερά καὶ στὰ λουλούδια...

Μιά φορά κι ἕνα καιρὸ, ζοῦσε στὰ θάθη τῶν Ἰνδιῶν ἕνας τρανός, καλόκαρδος καὶ δίκαιος βασιληᾶς. Ὁ Ἄλλάχ, βλέποντας πόσο θεοσεβῆς καὶ πονετικός ἦταν ὁ βασιληᾶς αὐτός, τὸν εἰσάκουε πάντοτε, τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς του. Καὶ ἄφησε νὰ πέσουν ἀπ' τὸν οὐρανὸ τρεῖς ψυχὲς οὐρί, τὴν ἡμέρα πού ἡ εὐνοουμένη βασίλισσα ἔφερνε στὸν κόσμον τρία κοριτσάκια. Τὰ τρία μωρὰ ἔμοιαζαν τόσο μεταξύ τους, ὥστε καὶ αὐτὴ ἡ μητέρα τους δὲν μπορούσε νὰ τὰ ξεχωρίσει. Γιὰ νὰ τὰ γνωρίσει, ἔβαλε στὴν κούνια τῆς καθεμιάς καὶ ἀπὸ ἕνα διαφορετικὸ λουλούδι: κόκκινο γιὰ τὴν Λεϊλά, ἄσπρο γιὰ τὴν Νετζέ καὶ γαλάζιο γιὰ τὴν Χατζί.

Φτερά δὲν ἔχουν μονάχα τὰ πουλιά. Φτερά ἔχουν καὶ τὰ λουλούδια. Μιά μεγάλη ἀγάπη χάρισε φτερά καὶ στὰ λουλούδια...

Ἡ τρεῖς κοπέλλες μεγάλωσαν σὰν τὰ φοινικόδενδρα καὶ ἄνθισαν σὰν τὰ λουλούδια τοῦ λωτοῦ. Τὰ αἰχμάλωτα λεοντάρια ἔπαυσαν νὰ μουγκρίζουν ὅταν ἀντίκρουζαν τὰ βλέμματά τους καὶ οἱ πιστοὶ γονάτιζαν καὶ χαμηλώναν τὸ μέτωπό τους ὡς τὸ χῶμα ὅταν ἡ τρεῖς ἀδελφές περνούσαν ἀπὸ μπροστά τους. Καὶ εἶχαν καὶ ἡ τρεῖς μάτια πράσινα, θαυπράσινα, σὰν τὰ κύματα τῆς θάλασσας, μάτια πού ἔμοιαζαν σὰν νὰ κυττάζουν στὰ τρισβάθα τῆς ψυχῆς καὶ νὰ διαβάζουν στὸ βιβλίον τῆς καρδιάς.

Ὅμως, τὸ χρῶμα αὐτὸ τῶν ματιῶν τους τοῦς ἔφερε δυστυχία. Ἡ καρδιά τους ἔμεινε κλειστὴ σὰν μιά διπλοκλειδωμένη κασσετίνα πού περιέχει ἕνα μεγάλο θησαυρὸ. Δεκατρία φύλλα ἔπεσαν ἀπὸ τὸ δέντρο τῆς ζωῆς τους, δεκαεφτά χρόνια πέρασαν, χωρὶς ἡ τρεῖς ἀδελφές νὰ νοιώσουν στὰ στήθη τους ἀγάπη. Θάλεγε κανεὶς ὅτι περιμέναν καρτερικὰ τὸν ἄνδρα πού εἶχε πλάσει ἡ φαντασία τους στὰ παρθενικά τους ὄνειρα...

Φτερά δὲν ἔχουν μονάχα τὰ πουλιά. Φτερά ἔχουν καὶ τὰ λουλούδια. Μιά μεγάλη ἀγάπη χάρισε φτερά καὶ στὰ λουλούδια...

Μιά μέρα, πλῆθος γκιαούρηδες ἔφτασαν στὴ χώρα τοῦ καλόκαρδου καὶ πονετικοῦ βασιληᾶ. Μιά δυνατὴ τρικυμία τοῦς ἔφερε στὰ μέρη αὐτὰ ἀπὸ τὴν καταραμένη πατρίδα τους, πού ὁ ἥλιος εἶνε τόσο ἀδύνατος καὶ θλιμμένος, ὥστε τοῦς ἀφήνει νὰ πεθαίνουν ἀπὸ τὸ κρῦο. Οἱ γκιαούρηδες αὐτοὶ ἦρθαν μετὰ τὸν ἀρχηγό τους, ἕνα χριστιανὸ μετὰ πρόσωπο ἄσπρο σὰν τὸ χιόνι τῆς πατρίδος του καὶ μετὰ μαλλιά ξανθὰ σὰν τὰ φθινοπωρινὰ φύλλα τῶν δέντρων. Μὰ ὁ ἀρχηγὸς εἶχε μάτια πράσινα, θαυπράσινα, σὰν τὰ κύματα τῆς θάλασσας, μάτια πού ἔμοιαζαν σὰν νὰ κυττάζουν στὰ τρισβάθα τῆς ψυχῆς καὶ νὰ διαβάζουν στὸ βιβλίον τῆς καρδιάς.

Ὅταν ἡ τρεῖς ἀδελφές τὸν εἶδαν γιὰ πρώτη φορά στὴν ἀκρόασι πού τοῦ ἔδωσε ὁ βασιληᾶς, κρυμμένες πίσω ἀπὸ ἕνα χρυσὸ καφάσι, ἔνοιωσαν στὴν καρδιά τους ἀλλόκοτη ταραχὴ. Καὶ τὸν ἀγάπησαν, τὸν γκιαούρη, καὶ ἡ τρεῖς μαζί. Τὸν ἀκούσαν νὰ μιλάει γιὰ τὴν παγωμένη πατρίδα του, γιὰ τὸν ὠχρὸ ἥλιο πού φωτίζει ἀπέραντες ἐκτάσεις χωρὶς δέντρα — καὶ, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, ἔκαναν τὴν σκέψι ὅτι ἦσαν πρόθυμες νὰ ἐγκαταλείψουν τὸν ἥλιο τοῦ Ἄλλάχ, τὸ παλάτι τους καὶ τὸν ἀνθισμένο κῆπο τους, γιὰ ν' ἀκολουθήσουν τὸν ξένο στὴν μακρινὴ χώρα του. Ἡ καρδιά ἐνός φίλου σκορπίζει περισσότερη ζέστη καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιο τοῦ Θεοῦ, ἕνα ἄρωμα πιὸ δυνατό καὶ ἀπὸ τὶς εὐωδίες τῶν λουλουδιῶν...

Ὁ ἔρωσ εἶνε φλογερὸς στὴν Ἀσία, σ' ἕνα τόπο ὅπου καὶ

τὸ πιὸ λεπτὸ ἄρωμα μεταβάλλεται εὐκόλα σὲ δηλητήριο. Μὰ εἶνε παγερός στὴν Εὐρώπη, ὅπου ὁ οὐρανὸς εἶνε πάντοτε σκεπασμένος ἀπὸ σύννεφα, ὅπου τὰ τριαντάφυλλα δὲν ἔχουν δυνατὴ μυρωδιά.

Ὁ ἄπληστος φράγκος πῆγε στὶς Ἰνδίες γιὰ νὰ θρῆ χρυσάφι καὶ ὄχι γυναῖκες. Φοβήθηκε, λοιπὸν, μήπως τὸν σκοτώσουν γιὰ νὰ τοῦ πάρουν τὸν θησαυρὸ πού εἶχε μαζέψει μετὰ διάφορα μέσα. Καὶ, μιά νύχτα ἔφυγε ξαφνικὰ καὶ ἀνάνδρα, παίρνοντας μαζί του ὅσο περισσότερο χρυσάφι μπορούσε. Νόμιζε ὅτι τὰ πλούτη, ἀγαθὰ ἐπίγεια, εἶχαν τὴ δύναμι ν' ἀντικαταστήσουν μιά ἀχτίδα τῆς ἀγάπης, σταλμένη ἀπὸ τὸν οὐρανὸ!...

Φτερά δὲν ἔχουν μονάχα τὰ πουλιά. Φτερά ἔχουν καὶ τὰ λουλούδια. Μιά μεγάλη ἀγάπη χάρισε φτερά καὶ στὰ λουλούδια...

Ὅταν ἔφυγε ὁ ξένος, ἡ τρεῖς ἀδελφές δὲν ἔκλαψαν. Ἦσαν βέβαια γυναῖκες — μὰ ἦσαν καὶ πριγκηποπούλες περήφανες. Ἦξεραν ὅτι τὰ δάκρυα δὲν ταίριαζαν στὰ μάτια τους.

Ὡστόσο, δὲν μπόρεσαν νὰ κρατήσουν κρυφὰ τὰ αἰσθήματά τους. Ἡ Λεϊλά μίλησε πρώτη:

— Ὁ ξένος αὐτός, εἶπε, εἶνε ὁ μοναδικὸς μας φίλος, τὸ ἄστρο τῆς ζωῆς μας!...

— Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἔφυγε, ὁ ἥλιος τῆς πατρίδος μας μᾶς φαίνεται πιὸ χλιαρὸς!... συμπλήρωσε ἡ Νετζέ.

— Καὶ τὰ λουλούδια τοῦ κῆπου μας δὲν μοσχοβολοῦν πια ὅπως πρῶτα!... ψιθύρισε ἡ Χατζί.

Καὶ ἡ τρεῖς ἀδελφές ἀποφάσισαν νὰ πᾶνε νὰ συναντήσουν τὸν γκιαούρη.

Ἦξεραν ὅτι ἐκεῖνος δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὶς ἀγαπήσει καὶ τὶς τρεῖς μαζί. Αὐτὸ, ὅμως, δὲν τὶς πείραζε. Τὸ μόνο πού ἤθελαν ἦταν νὰ βρίσκωνται κοντὰ του, ν' ἀναπνέουν τὸν ἴδιο ἀέρα μ' αὐτόν.

Μιά νύχτα, μιά νύχτα πού τὰ λουλούδια λιποθυμοῦσαν σὶν κῆπο ἀπὸ τὴν ζέστη, ἡ Λεϊλά, ἡ Νετζέ καὶ ἡ Χατζί ἔφυγαν κρυφὰ ἀπὸ τὸ παλάτι, χωρὶς νὰ εἰδοποιηθῶν κανένα. Πήγαιναν στὶς παγωμένες χώρες νὰ συναντήσουν τὸν ἀγαπημένο τους...

Μὰ ἡ πατρίδα τοῦ γκιαούρη ἦταν μακρὰ, πολὺ μακρὰ...

Ἡ τρεῖς ἀδελφές θάδιζαν μερὰ

νύχτα κι' ἐβδομάδες ὀλόκληρες. Τὰ πόδια τους ἦσαν ματωμένα ἀπὸ τ' ἀγκάθια, τὰ ρούχα τους εἶχαν κουρελιαστῆ. Ἐκεῖνες, ὅμως, ἐξακολουθοῦσαν νὰ προχωροῦν, μ' ἕνα χαμόγελο ἐλπίδος στὰ χεῖλη.

Ὅταν ἡ μιά φαινόταν κουρασμένη, ἡ δυὸ ἄλλες προσπαθοῦσαν νὰ τῆς δώσουν κουράγιο μετὰ λόγια παρηγορίας:

— Κάνε ὑπομονὴ λίγο ἀκόμη, ἀδελφὴ μου, καὶ σὲ λίγο θὰ θρῆσκώμαστε κοντὰ στὸν ἀγαπημένο μας!...

— Καὶ τότε θὰ μπορέσουμε ὅλες μας νὰ ξεκουραστοῦμε ἀντικρῶζοντας τὰ πράσινα μάτια του, τὰ μάτια του πού ἔχουν τὸ χρῶμα τῆς θάλασσας, ὅπως καὶ τὰ δικά μας...

Ὡστόσο, ἕνα θράδυ, ἡ τρεῖς ἀδελφές κατάλαβαν ὅτι δὲν θὰ μπορούσαν πια νὰ προχωρήσουν περισσότερο.

Κι' ἔκαναν καὶ ἡ τρεῖς μαζί τὴν ἴδια σκέψι:

— Θὰ πεθάνουμε ἐδῶ! Δὲν μᾶς ἦταν γρηγορὸ νὰ ξαναδοῦμε τὸν ἀγαπημένο μας!... Ὁ Ἄλλάχ ἄς τοῦ δῆνη κάθε εὐτυχία πού ἐπιθυμεῖ ἡ καρδιά του!

Ξάπλωσαν κάτω ἀπὸ ἕνα ψηλὸ δέντρο, ἀγκαλιάστηκαν — καὶ πέθαναν καὶ ἡ τρεῖς μαζί, ὅπως μαζί εἶχαν ἔρθει στὸν κόσμον.

ἕνας ἄγγελος πετοῦσε τὴν στιγμὴ ἐκείνη πάνω ἀπὸ τὸ δέντρο.

Εἶδε τὶς τρεῖς ἀδελφές νεκρὲς καὶ πέταξε στὸν οὐρανὸ, γιὰ νὰ θρῆ τὸν Μωχάμετ.

— Παντοδύναμε, τοῦ εἶπε, τὰ τρία οὐρί πεθάνανε ἐνῶ πήγαιναν νὰ θροῦνε τὸν ἀγαπημένο τους!...

Ὁ προφήτης κύτταξε ἀπὸ ψηλά τὶς τρεῖς ἀδελφές κι' ἔνοιωσε ἕνα δάκρυ νὰ κυλᾶ στὰ μάτια του. (Πόσον καιρὸ, ἀλήθεια, εἶχε νὰ κλάψῃ!)

(Συνέχεια στὴ σελίδα 53)

ΤΟ ΨΩΜΙ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 13)

Κι' ενώ στεκόντουσαν μαζεμένοι έτσι εκεί μέσα, ο Γάλλος πρόσεξε ότι το μπράτσο του στρατιώτη μας ήταν ξεσκισμένο και καταματωμένο από μια σφαίρα που το είχε περάσει ξώδεσμα. Έβγαλε άμέσως έναν επίδεσμο από το σακκιδιό του και το τύλιξε με φροντίδα. Έπειτα ήρθε η σειρά του Μαχμούτ να δέση το μέτωπο του Γάλλου που είχε πληγωθή ελαφρά πάνω απ' το φρύδι.

Έστριψαν ύστερα ένα σιγαρέττο κι' άρχισαν να κουβεντιάζουν με νοήματα σαν φίλοι. Η σκιές του θραδιού άπλωνόντουσαν εν τώ μεταξύ... Όταν το σκοτάδι έγινε αρκετά πυκνό, ο Μαχμούτ έδειξε στο Γάλλο τη διεύθυνση των τουρκικών γραμμών και του έγνωσε ότι έπρεπε να τον ακολουθήσει. Μά κι' ο Γάλλος του έδειξε την αντίθετη διεύθυνση και του έκανε το ίδιο νόημα. Για μια στιγμή άρπάχτηκαν στά χέρια κι' αναμέτρησαν τη δύναμή τους. Έπειτα κάρατησαν ο ένας τον άλλο γελώντας. Καθένας τους κρατούσε τώρα το όπλο του στο χέρι.

Η σφαίρες άκουγόντουσαν πειά σπάνια. Σκαρφάλωσαν ως το χεῖλος της τρύπας κι' έρριξαν μια ματιά γύρω.

Έπειτα έσφίξαν με δύναμη ο ένας το χέρι του άλλου και, χωρίς να κυττάζουν πίσω τους, έτρεξαν καθένας προς τη διεύθυνση των γραμμών του, προστατευόμενοι από το σκοτάδι.

Καθώς οί μισοί από τους άνδρες του λόχου του είχαν χαθή στη μάχη που θέρισε τόσα κορμιά, ή άπουσία του Μαχμούτ δέν είχε κάνει έντύπωσι σέ κανέναν. Γι' αυτό, οί σύντροφοί του τόν είδαν ξαφνιασμένοι νά ξαναγυρίση στά χαρακώματα.

Άρχισαν νά του κάνουν ένα σωρό έρωτήσεις κι' ο Μαχμούτ τούς διηγήθηκε τήν ιστορία του.

— Και δέν μου λές, τόν ρώτησε ο άνθυπολοχαγός του, γιατί άφησες αυτό τόν Γάλλο ζωντανό; Άφου δέν τόν έπιασες αίχμάλωτο, μπορούσες νά τόν σκοτώσης τήν ώρα που έφευγε...

Ο Μαχμούτ χαμήλωσε τόν κεφάλι του κι' άπάντησε με τόν γαλήνιό του ύφος:

— Δέν μπορούσα, άνθυπολοχαγέ μου... Είχα φάει τόν ψωμί του...

M. ΣΕΦΚΙ

ΨΥΧΗ ΚΟΡΣΙΚΑΝΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 20)

πιό ώμορφη στολή του.

Προχωρούσε με μεγάλη σοβαρότητα, χωρίς νά καταδέχεται νά ρίχνη μια ματιά γύρω του.

Οί Γάλλοι γρεναδιέροι θά ήθελαν πολύ νά σκάσουν στά γέλια, μά τούς έμπόδιζε ή σιδερένια πειθαρχία τους, που τούς κρατούσε άκίνητους σαν άγάλματα.

Όταν έφτασε μπροστά στό λοχαγό Βωντεμόν, ο όποιος τόν χαιρετούσε με τόν σπαθί του, ο Κορσικανός άρχηγός στάθηκε και με μια μεγαλόπρεπη χειρονομία, έβγαλε τόν κάπελλο του, άνταποδίδοντάς του τόν χαιρετισμό.

Έπειτα άρχισε πάλι νά προχωρή, χτυπώντας πιό μανιασμένα τώρα τόν τύμπανό του.

— Καπετάνιε! τού φώναξε ο Βωντεμόν. Και ή φρουρά;...

— Η φρουρά;... έκανε ο Καζέλλα σαν παραξευμεμένος.

— Ναί!... Αυτή που υπεράσπιζε τόν πύργο!... Που είνε;

— Ω! λοχαγέ, όλ' ή φρουρά θγήκε έξω!...

— Άσφαλώς δέν με καταλάβατε... Θέλω νά πώ: πότε οί στρατιώτες σας θά θγούν;

— Άπεναντίας, σάς κατάλαβα πολύ καλά... Γι' αυτό σ'ς έπαναλαμβάνω: «Όλη ή φρουρά θγήκε έξω... μαζί μου!»

— Κατάρα!... Είν' αλήθεια αυτό;

— Άληθέστατο!... "Ημουν ολομόναχος στόν πύργο!...

— Χίλιοι διαβόλοι!... Μ' έξαπατήσατε!... Με ρεζιλέψατε!...

«Όλος ο κόσμος θά με κοροϊδεύη!... Θά με κάνουν τραγοῦδι!... Προτιμότερος ο θάνατος απ' αυτό που έπαθα!...»

— Ω! πώς θά τολμήσω νά ξαναγυρίσω στό Παρίσι... Μονάχα ένας Κορσικανός θά μπορούσε νά συλλάβη ένα τέτοιο διαβολικό σχέδιο!... Σκοτώνετε με τή γελοιοποίησι έναν Γάλλο εύπατρίδη!...

— Ω! αυτό είν' άλλη υπόθεση!... Σέ σάς τώρα άπόκειται νά τά θγάλετε πέρα όπως μπορείτε... Ο καθένας παίζει τόν ρόλο του... Ο δικός μου ήταν νά θγώ από τόν πύργο τιμημένα... Και θγήκα!...

Και, χτυπώντας, σαν τρελλός τόν τύμπανό του, ο Καζέλλα έξακολούθησε τόν δρόμο του.

ΛΟΥΪ ΛΑΜΠΡΥ

ΤΟ ΠΕΤΑΛΟ ΤΗΣ ΔΥΣΙΥΧΙΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 33)

Έξ άλλου ή έμπιστοσύνη που είχε στό πέταλό του, τόν έμπόδιζε νά ταραχτή.

— Αυτό; φώναξε άνορθωνόμενος. Τύχη που τήν είχα! Ήρθε κ' ή σειρά μου νά γίνω πλούσιος!

Κι' ούτε του πέρασε καν ή ιδέα ν' άντισταθή στά χέρια που άρχισαν νά τον ψάχνουν, που του έλυσαν τόν φουλάρι. Όταν οί χωροφύλακες θρήκαν τά άλλα έννέα ναπολεόνια, τούς είπε γελώντας:

— Βλέπετε! Είμαι πιό πλούσιος απ' ό,τι φαίνομαι...

Τότε ο ένας από τούς χωροφύλακες, που είχε και γαλόνι, στάθηκε μπροστά του άγριος και τού είπε:

— Αυτά τά θρήκες μέσα στις τσέπες του άγνωστου που θρήκαμε σκοτωμένο στό δάσος. Έσύ τόν σκότωσες;...

— Έγώ; Έγώ; τραύλισε ο Μπρίκ.

Τότε ο άλλος χωροφύλακας, έπιδεικνύοντας τόν πέταλο που είχε θγάλει από τήν τσέπη του Μπρίκ, φώναξε:

— Αυτός είνε ο δολοφόνος, ύπενωμοτάρχα... Νά, μ' αυτό τόν πέταλο τόν σκότωσε... Κύτταξε!... Φαίνεται ακόμα τόν αίμα άπάνω!...

Τότε, στό μυαλό του Μπρίκ, ξεκαθάρισαν με μιας ή ιδέες και κατάλαβε πόσο τρομερή ήταν ή θέσις του.

— Δέν είν' αλήθεια! φώναξε. Τόν πέταλο τόν θρήκα στό λάκκο που κοιμόμουν και τόν πήρα γιατί φέρνει εύτυχία!...

— Και τά ναπολεόνια εκεί τά θρήκες; έκανε σαρκαστικά ο ύπενωμοτάρχης. Στ' αλήθεια, είσαι τυχερός... Νά δυο εύρήματα που θά σε πάνε μακριά...

Και πραγματικά τόν πήραν τόν δυστυχισμένο τόν Μπρίκ πολύ μακριά... ως τή λαιμητόμο... Γιατί κανείς δέν θέλησε νά πασαδεχτή ότι ο δολοφόνος, άπάνω στη θιάσι του νά φύγη είχε σπείρει τή λεία του, κ' είχε πετάξει τόν ματωμένο πέταλο, με τόν όποιο σκότωσε, σε μια τάφρο, όπου κοιμόταν ένας αλήτης...

ΑΝΡΙ ΖΑΝ

ΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 21)

Ύστερα ψιθύρισε:

— Άς γίνουν και ή τρεις άδελφές λουλούδια. Η Λειλά νά γίνη κόκκινο λουλούδι, ή Νετζέ άσπρο και ή Χατζί γαλάζιο, — σαν τά λουλούδια με τά όποια ή μητέρα τους στόλισε τις κούνιες τους. Άς γίνουν λουλούδια τρυφερά που νά μωσχοβολάνε, άφου λουλούδια ήσαν και όταν ζούσανε. Και άς άποχτήσουν φύλλα και άς σκορπίζονται τά φύλλα αυτά στόν άνεμο σαν φτερά, για νά μπορούν νά πετάξουν και νά θρούν τόν άγαπημένο τους... Και ο άνεμος άς γίνη σκλάβος τους. Άς μεταφέρη καθε άνοιξη, με τήν πνοή του, τά φύλλα αυτά από χώρα σε χώρα... Και άς άνθίζουν τά λουλούδια αυτά παντού, κάτω από τόν ήλιο και κάτω από τά χιόνια, ως τήν ήμέρα που θά μπορέσουν επί τέλους νά σμίξουν με τόν άντρα που άγάπησαν...

Μόλις είπε ο Μωχάμετ τά λόγια αυτά, ή τρεις άδελφές μεταβλήθηκαν άμέσως σε λουλούδια.

Και ο άνεμος πήρε άμέσως τά φύλλα τους, για νά τά μεταφέρη σε άλλους τόπους, στην χώρα ίσως όπου έμενε ο ώραιος γκιαούρης...

Φτερά δέν έχουν μονάχα τά πουλιά. Φτερά έχουν και τά λουλούδια. Μια μεγάλη άγάπη χάρισε φτερά και στά λουλούδια...

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΛΗΤΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 26)

ένος εύλαβούς άναχωρητού της Θηβαίδος...

Μά ή κοινωνία δέν άνέχεται μια μικρή και άθώα ύπαρξη ν' άνθίζη έλεύθερη, έξω από τήν πίεσι των νόμων.

Ένα θράδυ, δυο χωροφύλακες που περνούσαν από τόν δρόμο, είδαν τόν μικρό Μιμίλ, τού όποιου ή παρουσία σ' αυτό τόν μέρος τούς φάνηκε λίγο σκανδαλώδης...

Του ζητούσαν χαρτιά, μά δέν είχε τίποτε.

— Και τί κάνεις εδώ;... τόν ρώτησαν άστηρά.

— Τι κάνω; Μά τόν βλέπετε, τούς άπάντησε άφοβα ο μικρός που είχε καθαρή τή συνειδησί του. Είμαι ο θύρωρ ός τ ο υ τ ά ν κ...

Μά οί χωροφύλακες δέν έδωσαν καμμιά σημασία σ' αυτή τήν άπάντησι.

— Έμπρός! Δρόμο, παληόπαιδο!... τού φώναξαν.

Και, άφου πέρασαν τις χειροπέδες στόν Μιμίλ, τόν έπήραν μαζί τους για νά τόν ξαναφέρουν στόν πολιτισμό, με τήν προστασία του και με τ' άγαθά του...

Κι' έγινε πάλι ένα φτωχό χαμίλι των δρόμων.